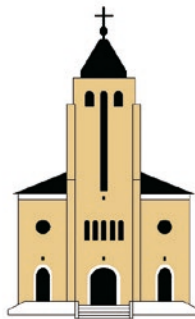

MUSTÁRMAG

Budapest-Pestszentlőrinc-Szemeretelepi Szent István Király Plébánia

ALAPÍTVÁ: 1992 • 2017/1. SZÁM • MÁRCIUS 5.

A HÚSVÉT ELŐTTI KÉSZÜLET

Épp meg akartam írni a bevezetőmet a Mustármag nagyböjti számához, mikor olvastam Ferenc pápa szerdai katekézisést, és azt vettem észre, hogy pontosan arról szól, amiről én is akartam írni, a pápa „lelőtte a mondanivalómat”. Ezért úgy döntöttem, hogy a Szentatya katekézise kerüljön be a lapba, én pedig egy történeti írást adok közre arról, hogyan alakult ki a húsvét előtti készület mai formája.

Ahogy a húsvét 50 napra kiárasztotta az ünnepet, úgy hatással volt az őt megelőző időszakra is. Keleten a IV. század elejétől vannak az első jelei egy pászka-húsvét előtti időszaknak, nyugaton a IV. század végéről vannak adatok a nagy misztériumra való előkészületről.

Rómában a VI. század kezdetén egyhetes böjt előzte meg a húsvétot. A VI. század közepétől háromhetes böjt volt a gyakorlat, hozzáadva a húsvét hetéhez, vagyis a jelenlegi 3. vasárnaptól kezdődött a böjt, és 4 hetet foglalt magában. Az első vasárnapot ezek közül „in trigesima”-nak nevezték (= 30 nappal a húsvéttól), a másodikat „in mediana”-nak, vagyis a felének, mivel már csak 15 nap volt húsvétig, ahogy ez az aznapi liturgikus szövegekben is fennmaradt.

De ez az előkészület nem hagyhatta figyelmen kívül a választott nép 40 éves vándorlását a pusztában, azt hogy Mózes 40 napig volt a Sinai hegyen Istennél, vagy Illés példáját, sőt Krisztust sem, aki 40 napig volt a pusztában. Emellett a bűnbánati gyakorlat az volt, hogy ekkor iratkoztak fel a bűnbánók a nyilvános penitenciára. Ez is hatással lehetett a 40 napos előkészület kialakulására.

Igy keletkezett a „Quadragesima” – 40 nap, és a húsvét előtti 6. vasárnap neve a „Dominica in Quadragesima” lett. Mivel vasárnap nem lehetett bűnbánati cselekményt végezni, a bűnbánók a 6. vasárnap előtti szerdán iratkozhattak fel a penitenciára, amely önmagától fogva stáció-böjti nap volt.

A trigesima, quadragesima nevek nem 30, vagy 40 böjti napot jelentenek tehát, hanem hogy még ennyi nap hiányzik a húsvétig.

K. S.

A NAGYBÖJT, SAJÁT TERMÉSZETÉNÉL FOGVA A REMÉNYSÉG IDEJE

Hamvazószerdával belépünk a Nagyböjt liturgikus idejébe, mely most a keresztény reménységről tartott katekézis sorozatban a nagyböjtöt a reménység útjává teszi – kezdte beszédét a pápa.

Nagyböjtöt az egyház ugyanis a Húsvét-ra előkészítő időként alapította, és ennek az időszaknak az értelmét a húsvéti titok fényéből nyeri. A feltámadt Úr maga hív bennünket, hogy lépjünk ki a sötétségből és keljünk útra feléje, aki maga a Fény. Nagyböjt tehát a feltámadt Krisztus felé vezető út, mely a bűnbánat, a lemondás útja, de soha nem öncélúan, hanem azért, hogy feltámadjunk Krisztussal és megújítsuk keresztelési identitásunkat, vagyis hogy újjá-szülessünk a magasból, Isten szeretete által. Éppen ezért a Nagyböjt, saját természeténél fogva a reménység ideje – szólta a pápa.

Ferenc pápa állítása igazolására az egyiptomi kivonulás történetéhez folyamodott. Ennek kiindulópontja az egyiptomi szolgaság, az elnyomás és a kényszermunka. Ám, az Úr nem felejté népének tett ígérését, hívja Mózeset, aki erős kézzel kivezeti a népet a pusztán át a szabadság Földjére. Az út során ad az Úr a népnek törvényt, így nevelve őket arra, hogy szeressék őt. A kivonulás hosszantartó és gyötrelmes, jelképesen

negyven évig tart, mondhatni, egy nemzedék idejével ér fel.

A vándorlás alatt a nép állandó kísértést szenved, hogy visszasírja Egyiptomot és visszatérjen oda. Mi is ismerjük a megkísértést – tette hozzá szabadon a pápa – hogy visszatérjünk. De az Úr hűséges marad és a

Mózes vezette szegény nép megérkezik az Ígéret földjére. Az egész út a reménységben telik: kivonulás a szolgaság házából a megígért földre érkezés reményében. Ez a nagyböjti negyven nap – szólta ismét szabadon a pápa – kivonulást jelent számunkra is a szolgaságból, a bűnből, a

szabadságra, a feltámadt Krisztussal való találkozásra. Minden lépés, minden egyes fáradtság, elesés és újrakezdés csak Isten üdvözítő tervének keretén belül érvényes.

Jézus Húsvétként a kivonulás, amivel utat nyitott nekünk a teljes, örök és boldog élet felé – folytatta a pápa. Ennek az útnak a megnyitásához Jézusnak kik kellett vetkőznie dicsőségéből, hogy engedelmes legyen a keresztaláig menően. Ez a vérbe került, ami által üdvösséget nyertünk a bűn szolgaságából. Ez azonban semmiképp nem jelenti azt, hogy nekünk semmit nem kell tennünk: minthogy ő átment már a keresztet, mi pedig székérrel elragadtatnánk a pa- ▶

MÁRCIUS

Március hagyományos magyar neve Böjt-más hava. A hónap jeles szentje **Szent Patrik püspök**.

Britanniában született 385 körül. Apja diakónus és hivatalnok volt Britania azon részében, mely a Római Birodalomhoz tartozott. Családja jómódú lehetett, hiszen ír tengeri rablók a nyári szállásukról hurcolták el rabszolgaként a fiatal fiút. Ő ebben Isten büntetését látta, mert nem tartotta meg a parancsokat. Nagy hitének kellett lennie, mert a

fogságban bűneire gondolt, és teljes szívből megtért.

radicsomba! De nem így van! Üdvösségünk ajándék, hiszen az a szeretet története, mely igényli a beleegyezésünket és részvételünket az ő szeretetében, ahogy azt Mária Anyánk és utána a többi szent mutatja.

Nagyböjt ebből a dinamikából él: Krisztus megelőz minket kivonulásával, mi pedig átmegyünk a pusztán, kegyelme révén az ő nyomában haladva. Megkísértetett, de legyőzte a kísértőt, ám nekünk is szembe-sülnünk kell a kísértővel és le kell őt győzni. Lelkének élő vizét adja nekünk, de minket illet, hogy merítsünk a forrásból és igyunk, a szentségek, az imádság és az imádás által. Ő a sötétséget legyőző fény, de tőlünk azt kéri, hogy tápláljuk a kis lángunkat, melyet a keresztségben bíztak ránk – buzdított a pápa.

Ebben az értelemben a Nagyböjt a megtérésünk szentségi jele, ez pedig utat nyit

a Nagyböjt számára, ami mindig a megtérés útja. Ez egy elkötelező út, de reménytel tel. Sőt még többet mondok – nyomatékosította a pápa: a nagyböjti kivonulás olyan út, amelyben formát ölt a reménység. A pusztán való áthaladás, a próbatételek, a megkísértések, az illúziók, a délibábok, mind-mind valamiképp összekovácsolja az erős és szilárd reménységet, Szűz Mária reménye mintáján, aki Fia szenvedése és halála sötétségén keresztül továbbra is hisz és remél a feltámadásban és Isten szeretete győzelmében. Az erre a távlatra nyitott szívvel lépünk be a Nagyböjtbe, és Isten népének részeként kezdjük meg örömmel a reménységnek ezt az útját – zárta szerdai katekéziséét Ferenc pápa.

FORRÁS: http://hu.radiovaticana.va/news/2017/03/01/ferenc_papa

▶ A jólétből kiragadott fiú birkákat őrzött Írország hegyeiben, ahol kegyetlen óceáni szél tépkedte a fákat, és a pásztort semmi sem védte az esőtől, fagytól. A nehéz körülmények ellenére Patrik kitarzott a megterésben.

Hatévi fogság után egy éjszaka álmában hangot hallott: „*Jól teszed, hogy bőjtölsz. Nemsokára visszatérsz hazádba.*” Később még ezt mondta a hang: „*Lám hajód készen áll.*” A hang indítására Patrik elmenekült, és elérte a tengert. Egy Galliába induló hajó kapitányát sikerült rávennie, hogy vigye magával. Egy ideig szolgált a hajón, majd visszatért szüleihez.

Eleven hite arra ösztönözte, hogy készen álljon az egyházi pályára. Tanulmányait Galliában folytatta, majd Írországba küldték misszióba, ahol akkor még nagyon kevés térítő járt. Írországi missziója példátlanul sikeres lett. Az írek részéről szokatlan nyitottsággal találkozott. Írország kereszténnyé válása vértanúk nélkül ment végbe.

Patriknak gondja volt rá, hogy az írek kereszténnyé válása ne maradjon külsőleges. Megkövetelte, hogy a megtérés legyen példaszerűen valódi és gyökerig ható.

Patrik érezte feladatának nehézségeit. Írországot gyakorlatilag nem érte el a római civilizáció. Az éghajlat barátságtalan, gazdaság fejletlen volt. Fogsága idején megtapasztalta, milyen nehéz az íreknek egymás mellett élniük a folytonos törzsi súrlódások közepette. Patrik az ír jellemre építette a kereszténység tanításait.

Elismerésre méltó munkát végzett, annak ellenére, hogy nem volt ír származású.

A halál is Írországban érte 461-ben. Szent Patrik tisztelete Írországon kívül alig terjedt el. A római naptárba csak 1631-ben vettek fel.

Forrásmű: *Szentelek élete*, SZIT, Budapest 2009.

N. K. E.

Meghalt Pál atya... – valahogy furcsán cseng ez a mondat, pedig Pál atya – nyugodtan mondhatjuk – minden emberi logika szerint is lezárt, teljes életút után tért meg oda, ahová egész életében készült. Pál atya már akkor sem volt fiatal, amikor idekerült a plébániánkra, amikor pedig elment innen, már közel járt a 80-hoz.

A szalézi rendet a rendszerváltás adta vissza Szemeretelepnék. Akkor még sokan éltek közöttünk olyanok, akiknek közvetlen emlékeik voltak arról, milyen is volt ez a plébánia a templom felépülésétől egészen a szerzetesrendek erőszakos feloszlásáig: mély hit és virágzó közösségi élet jellemezte. Ezért is volt hatalmas a várakozás, amikor az előregedő plébániát újra szaléziak kezdték irányítani. Ekkor került ide Pál atya.

Pál atya olyan „kertész volt”, aki nem gyomlált, legalábbis az emberekből álló virágoskertben nem. A hittanokon, a közösségi eseményeken, a közösségi ház programjain mindenkinek helye volt: annak is, aki egyébként nem nagyon koptatta a templom padjait, és annak is, aki igen. Nem elméleti tudása volt arról, hogy forduljon szeretettel az emberek felé, hanem belülről jövő szeretet és csak a jól megöregedni tudó emberekre jellemző bölcsesség irányította az emberi kapcsolatait. Pál atya a virágok öre volt és nem csupán a szó metaforikus értelmében. Az emberekből alakuló virágoskerten kívül, a templom kertje, a plébánia területe is szépen gondozott virágoskertté változott. Az egykori tartományfőnök atya szájából el is hangzott a temetésen az ismert közmondás: „Ki a virágok szereti,…”.

16 évet töltött a plébánián Pál atya. Mára egyszerűen hihetetlennek látom, hogy az utolsó egy-két évtől eltekintve a nyári tá-

PÁL ATYÁTÓL BÚCSÚZUNK

boraink valamennyi programját végigélte velünk. Ott volt a játékoknál, a kirándulásokon (75 évesen még különösebb gond nélkül mászta meg a rendkívül sok lépcsőn és olykor elég csúszós terepen megközelíthető Öreg-kőt), jelen volt az esti (olykor éjjeli) megbeszéléseinken a konyhában, szóval mindenütt. Egy egyhetes, általában 60-70 fős tábor a jóval fiatalabb felnőtteket is elfárasztotta, de Pál atyát talán soha nem is hallottam panaszkodni.

A plébániai élet sajátosan működött. Nem a templomban növekedett drasztikusan a hívek száma (valamennyi elmozdulás azért ott is volt), hanem a vonzáskörzet nőtt meg. Sokan jöttek a plébániára, a közösségi házba olyanok, akik jó szándékkal kerestek olyan helyet, ahol az életben szerzett sebek gyógyulhatnak, ahol elfogadást és szeretetteljes, derűs bánásmódot kapnak, ahol megtapasztalhatták, hogy minden emberin túl van Valaki, akivel könnyebb vinni a ter-

het, akihez odafordulhatnak a megfáradtak. Erre a Valakire fordította oda Pál atya a hozzá fordulók tekintetét: szóval és cselekedettel egyaránt. Nem egyszer kérték számon Pál atyát a hívek, hogy hol van a táborozó „tömeg” a szentmisén. A szalézi lelkülettel és mély türelemmel válaszoló Pál atya szavai azonban elejét vették a további vitának.

Gyerekeink gyerekkora volt ez az időszak: Pál atya nemcsak pap, hanem jószágos bácsi is volt az életükben. Nem egyszer és nem kétszer mondták a különböző újságokra, könyvekre nyomtatott Don Boscó-arcra, hogy „Ott van a Pál atya”. Először csak mosolyogtunk ezen, majd egy idő után számunkra is egyre nyilvánvalóbbá vált ez a hasonlóság.

A péli földszentkeresztii temetésen sokan ott voltunk: régi és jelenlegi hívek, régi és jelenlegi munkatársak. A temetésről a háladási szót hoztam haza. A prédikációt, az egyes beszédeket ez a szó kötötte össze. Hála szívvel köszönte meg a közösség aprajana-

nagyja, szerzete-
se és világi híve
azt a szolgáló életet, amit Pál atya elénk élt. Örülni gyűltünk ott össze, hogy megünnepeljük Pál atya hazatérését.

Boldog megérkezést, Pál atya!

N. Gy.

BETLEHEM-BEMUTATÓ

Pécsi székesegyház, 2016. december 18.

Tavaly karácsony előtt mutatták be a pécsi székesegyházban Ágoston-Papp Mónika keramikusművész nagyméretű betlehemi kompozícióját: a betlehemi jászol körül álló, kerámiából készült alakok között az apostolok, Jézus tanítványai is megjelennek, ami nemcsak hazánkban, hanem az egész világon egyedülálló.

Szívből gratulálunk, és nagyon büszkék vagyunk Mónikára és férjére, Gáborra – ő készítette a dobogó faelemeit, és a figurák testének mintázásában is nagy szerepet vállalt –, akik egyházközségünk tagjai, és akiknek az ígérését bírjuk, hogy a Mustármag következő számában beszélnek nekünk erről az alkotásról és sok egyébéről is.

A következőkben részletek következnek a művésznő koncepciójából: biztatunk mindenkit, hogy próbálja végigkövetni a foton a leírtakat.

„A koncepcióm lényege az volt, hogy ebben a betlehemi jelenetben ne csak egyetlen

pillanatra mutassak rá, hanem hogy Isten emberként való testet öltésének csodájában Jézus egész életét szemlélhessük, elmélyedhessünk üzenetében.

Látszólag egy szokásos betlehemi jelenet tanúi vagyunk, pásztorok és a környék népe, valamint a keleti bölcsek, avagy régi magyar elnevezésük szerint a Három Királyok érkeznek látogatóba a kisdedhez különböző ajándékokkal. Van, aki kenyeret és halat hozott ajándékba, más baromfit. Van, aki elfáradt és egy szamar hátára huppant le pihenni. Van, aki már egyenesen alszik. (...)

De lám csak, mintha a barlang, ahol Mária ül a kisdeddel az ölében, s két társával, nem is egy barlang volna, hanem egy csillag közepe, s közepén a legfényesebb mag, maga a fény, az arany ruhába öltöztetett Jézuska! S az út, melyen a királyok közelednek az üstökös csóvájá! Az üstökös alászállt a földre, s a három király nyomában mi is ráléphetünk az útra, amely Jézushoz vezet.

A kis Jézus ruhája arany, szegélye fehér alapon vörös szőlő indás. Az arany az isteni szín, a fehér a tisztaság színe. A vörös szín az áldozatot jelképezi, a szőlő pedig a legismertebb Krisztus-szimbólum. Ő saját magát hasonlítja szőlőhöz több helyen.

Édesanyja, Mária rózsákkal és szegfűkkel díszített ruhát visel. A rózsza a vér, az áldozat, a fájdalom virága, míg a szegfű a keresztet szimbolizálja. Máriát elsősorban fiatalnak, derűsnek szerettem volna ábrázolni, »boldogságos kismamának«, ahogy József Attila mondja. A rá váró megpróbáltatásokat, a fia szenvedése miatt átélt gyötrelmeit csak a virágok nyelvén jeleztem előre.

Mária jobbán József térdepel, ujját a szája elé téve, mintha azt mondaná: „Psszt!” Vagy csak a nagy Titok, a Misztérium felett

érett ámulatában felejtette az ujját a szája előtt? És ha csendre int, vajon kit? A kisbábat vagy a vendégeket? Esetleg a templomi híveket? Ezt a mozdulatot a déli lejárónál látható gyönyörű és érdelemgazdag domborműtől kölcsönöztem, és tiszteletadásnak szántam annak alkotója előtt. Úgy érzem, hogy Józsefnek ez a gesztusa ledönti a láthatatlan falat, amit sokszor a Szent Család és magunk közé építünk. Ez a mozdulat elég arra, hogy felismerjük: az Isten fia egy hús-vér családba született, és ugyanolyan életet élt, mint mi. Máriának és Józsefnek szülőként hasonló gondoljai voltak, mint nekünk. (...)

A Mária bal oldalán helyet foglaló hosszú hajú nő első pillantásra talán csak egy rokon vagy jó szándékú segítőt. Azonban az ő figurájától kezdve, minden alak tulajdonképpen egy alteregó, vagy Jézus későbbi életének egy-egy fontos állomásához kapcsolódó személyné is jelez. A nagy hajú nő Mária Magdolna e mögöttes történetben. A bűnös nő,

akit Jézus megmentett a haláltól, és akinek a Jézussal való találkozás gyökeres fordulatot hozott az életében. Ő volt az, aki hajával törölte Jézus lábát tisztára, miközben mások tiszteletlenül bántak vele. Mária Magdolna az Emberfiának az egyik leghűségesebb követője lett. Ő volt az is, aki a keresztre feszítés után, a barlangban felfedezte a hiányzó testet, majd találkozott a feltámadt Krisztussal. Amikor gondolatban végigjárva Jézus életét elérkezünk ide, visszatérünk a barlangba, csak íme már nem a születés barlangját, hanem a temetkezés helyét szimbolizálja. Részben azért helyeztem Mária Magdolnát ilyen közel a Szent Családhoz, mert azt szerettem volna jelezni, amit Jézus hangsúlyozott, hogy nem az igazakért jött, hanem a bűnösökért. Mária Magdolna tökéletes példája annak, hogy ha felismerjük és elfogadjuk Isten szeretetét, az életünk gyökeresen megváltozik. (...)

A két alvó pásztor alakja – a mögöttes ►

▶ történetben Jakab és János apostol – felidéz-zi a Getsemáné kertben történeteket. Hiába kérte Jézus barátait, hogy tartsanak ki vele, támogassák őt a nehéz órákban, a barátok, tanítványok gyengének bizonyultak, és magára hagyták mesterüket. Ruhájuk szegélyén a minta a templomot díszítő festményről származik, csakúgy, mint a „rét” mintája. A hozzájuk bújó bárányok arra utalnak, hogy a nyáj, Krisztus nyája, vagyis mi magunk is sokszor feledkezünk meg Jézusról, de ahogy tanítványait sem hagyta el emiatt, minket sem fog. (...)

Elhagyva az alvókat, egy bánatos ülő figurához érkezünk, akinek nyaksálja és ruhájának szegélye kígyó mintázatú, ölében pedig ezüst tallérok. Ha a betlehemi történet szereplőiként értelmezem az előttem álló figurákat, ez az ember lehet egy kicsit módosabb gazda, aki összekuporgatott pénzéből hozott az Isten Fiának. Am nagyon elfaradt út közben, s most szinte összerogyva pihen egyet, mielőtt átadja az ajándékát. De ha a mélyebben rejlő történetet szemlélem, akkor nem nehéz benne felismerni Júdást, a tette fölött bánkodó megtevedt embert. Am ő sincs egyedül sem bűnével, sem bánatával. Ezt jelzi a mellette álló bárány.

Következő »pásztorunk« levesbe valót, egy kakast hozott ajándékba az Újszülöttnek. Persze nem más ő, mint Péter, aki háromszor tagadta meg mesterét, mégis igazi pásztor, s az egyház első püspöke lett. Ruhája szegélyét a szeretet szimbólumából kialakított, a székesegyházban is felelhető minta díszíti.

Péter-pásztor elhagyva, ha felemeljük a tekintetünket, egy angyalt pillantunk meg az oszlopon ücsörögve. Ez az angyal egyszerre idézi fel az Angyali Üdvölet Gábrrieljét és a pásztoroknak a születéskor hírt hozó angyal képét. Ugyanakkor ő az, aki felmutatja a keresztet, mert a kronológiában az következik.

Az angyal után visszaérkezünk a bar-

langba, ami ha Jézus útját végig szemléltük, már nem a születés barlangja, hanem a temetkezés helye, ahová Arimetai József Jézus testét helyezte, és ahol Mária Magdolna csak az üres sírt találta. Mindeközben ha a Kis-jézusra pillantunk megértjük, hogy ujjával miért mutat fölfelé és egyben egy kicsit hátra. Mozdulata a föltámadt és mennybe fölment Jézusra utal, ugyanakkor a háta mögött a székesegyház eredeti domborművén még egy lépéssel tovább szemlélhetjük Jézus küldetésének beteljesedését. Jézus mutatóujjának irányát követve az Utolsó Ítélet Krisztusát pillantjuk meg. (...)

Az ismétlődő minták közé, a barkás lány lába elé »elrejtettem« egy csempét, mely a következő feliratot viseli: »Örök szeretettel szeretlek téged« (Jer, 3,31) Isten áldását kérve a pécsi egyházmegye híveire készítette Ágoston-Papp Mónika és Gábor, 2016.»

RÓZSÁK HÁBORÚJA HELYETT CSALÁDFRISÍTŐ

2017. január 26.

Örömmel olvastuk az invitáló levelet, miszerint 2017-ben folytatódnak a Családfrisítő alkalmak. Mi magunk évek óta járunk a péntek esti alkalmakra, s csak jó szívvvel tudom ajánlani minden házaspár részére. Miért is? 12 év házasság után már nincsenek olyan illúzióim, hogy létezne házasság konfliktusok nélkül. Nem létezik, maximum nem beszélnek róla, elhárítják, tagadják, majd egyszer csak robban a bomba: egy betegség, egy új szerelem vagy válás formájában. Nekem az egyik meghatározó kamaszkori filmélményem a *Rózsák háborúja*. A történet egy nagy szerelemmel induló házasság végnapjait mutatja be. A filmbeli férj azt hiszi, szívinfarktust kapott (de „csak” pánikrohma volt), s a felesége ekkor dőb-

ben rá, hogy ő tulajdonképpen örült volna, hogy ha a férje meghal, mert már rég nem szereti; s felismerve addigi rejtett érzelmeit, úgy dönt, válni akar. A film a válás végül tragédiával végződő folyamatáról szól humoros, groteszk formában.

Ilyen válást én nem láttam, de egymástól régen eltávolodó, egymást végül meggyűlölő házaspárt már nem egyet. A házasságra felkészítő alkalmakkor sokszor hallhatják az ifjú párok, hogy a házasság örök munka és egymásért tett erőfeszítés. Ezt akkor mi (én) sem hittük el. Miért is érnek véget gyerekkorunk meséi, majd a romantikus filmek a szerelmesek egymásra találásával és a megvalósuló esküvővel? Mert utána min-

den párnak magának kell rájönnie, hogyan élhetnek együtt sok-sok évet harmonikusan, megőrizve az egymás iránti szerelmet – én nem hiszek Zorán dalában, miszerint a szerelemnek múltnia kell... Ezek a családfrissítő alkalmak pont ebben segítenek: olyan beszélgetéseket indítanak el, amelyeket legszívesebben elkerülnénk, de ha már beledobtak minket, akkor végigcsináljuk. És eddig még csak jól jöttünk ki belőle!

Az idei első alkalom kissé eltért a családfrissítők eredeti szerkezetétől, Peter Beller Tilmann atya egyik lejegyzett beszédét („Szívedben az otthonod”) dolgoztuk fel: a közös olvasást követően mindenki kiválasztott magának olyan részeket, amelyek ▶

KÖSZÖNET

„A jókedvű adakozót szereti az Isten” (2 Kor 9:7)

Nagytiszteletű Plébános Atya és szeretett szemeretelepi hívek a Szent István Király Plébániáról!

Hátalatt szívvel mondok köszönötet azért a nagylelkű adományért, amellyel engem és az Indiában élő családomat megajándékoztátok.

Az a helyzet, hogy nem állt szándékomban és nem is mertem volna anyagi segítséget kérni a családom számára, de attól a szándéktól vezérelve, hogy édesapám leégett házát újraépíthessük, mégis úgy döntöttem, hogy az Érsekséghez fordulok segítségért. Ez a hír jutott el hozzátok, és a tanúsított nagylelkűségetek által összegyűlt adomány nagyon nagy meglepetést jelentett a számomra: banki átutalással 645 000 Ft-ot kaptam, valamint Zoli által kézbesítve még készpénzben 2000 eurót (616 551 Ft-ot). Így tehát összesen: 1 261 551 Ft adomány jutott el hozzám.

Szabadságon voltam otthon, és beszámoltam édesapámnak és családtagjaimnak nagylelkű segítségetekről, mindannyian nagyon megörültek annak, hogy mennyire szerettek itt engem. Mindannyian kifejezték hálájukat, és ígéretet tettek arra, hogy imádkoznak értetek.

Családom és a magam nevében szeretnék nektek köszönötet mondani ezért a nagy meglepetésért, ezért a hatalmas támogatásért. Kérem Istent, hogy áldjon meg titeket. Köszönöm, hogy jókedvű adakozók vagytok.

2017. február 28.

Mahi atya

▶ különösen megfogták, s ha úgy érezte, hogy szeretné, meg is indokolhatta azt. Ebből izgalmas, kötetlen beszélgetés született, ami érintette a legtöbb olyan témát, amellyel a modern családok találkozhatnak: felületeség, fájdalmak, nehézségek kerülése, elkenyelmesedés. Hogyan reagálunk a modern világ kihívásaira? Nekem a „kütyük” és a közösségi hálók témái maradtak meg igazán: hogyan használhatjuk okosan ezeket, hogyan navigáljuk gyermekeinket ezek használatában? Érdekes tapasztalatokat osztottunk meg egymással, s én személy szerint nagyon kíváncsi vagyok az egyik férj kísérletére, aki megpróbál okostelefon nélkül élni. Nekem bevallom, már nagyon nehéz lenne. Mi azért Zolival (ő a férjem) szoktunk személyesen is kommunikálni, minimum a családfrissítő alkalmakon.

Végül az említett beszédből két gondolatlanul zárnám soraimat: „Az Isten hatalma nagyobb, mint a mi nehézségeink. Azért hozta össze a családunkat, hogy öröme teljék benne. (...) Meg kell tanulniuk (a házaspároknak), hogy a szívük tüzével egymásért éjjenek. Ha nem égünk el egymásért a szívünkben, akkor valaki másért fogunk elégni. Ezért szakítsanak időt, és ajándékozzanak egymásnak kis dolgokat, amelyek annak jelei, hogy szeretik egymást. Egy

pillantás, egy szó gyengédséget közvetíthet. A gyengédség pedig annak a jele, hogy lelkileg vagyunk összekötve. Nagy feladata van ebben a keresztény családoknak. A szeretetnek egy egész kultúráját akarjuk kiépíteni.”

K. M. K.

FARSANGI PLÉBÁNIAI BÁL

2017. február 25.

Az idén különösen hosszú farsangi időszak utolsó szombatján nagy készülődés folyt a Don Bosco Közösségi Házban és az Asz-szonykör sok tagjának a konyhájában.

Mire hét órára megérkezett a vendégereg, addigra Víg Márti és Szegedi Kati vezetésével gyönyörűen feldíszített, megterített terem várt bennünket.

Sándor atya megnyitóját követően rövid műsorra került sor: Kollányi Kata énekelt, Mayer Julcsi hegedült, Békefi Edina szintén énekkel kápráztatott el bennünket, végül Mayer Áron trombitája segítségével mondta el, hogy „csodálatos a világ”.

Viola Zsolt a Férfikör nevében egy négyfordulós, monstre kvízt állított össze, sok fejtörést, egyben sok vidám percet szerezve a résztvevőknek.

A finom vacsoráról és süteményekről az Asszonykör tagjai gondoskodtak, a Férfikör feladata az italok beszerzése volt.

Az emelkedett hangulatot fokozta Márti bukovinai székely meséje, amelyhez szereplők is szükségeltettek. Ennek kapcsán is nagyokat derültünk, ugyanis a kihívott meseszereplő nevének elhangzását követően a szereplőknek le kellett guggolniuk, vagy ha ezt elmulasztották, „büntetésből” kaptak egy pohárka léleklevegítőt. (Volt a szereplők között szándékos „nagyothalló” is...)

Ha már bál, akkor a tánc sem maradhat

el... A zenét a tavalyi bálról már ismert négytagú formáció szolgáltatta, akikhez Áron időnként örömmel és nagyon jó érzéssel csatlakozott. Jó érzéssel töltött el, hogy a tánc idősebbeknek és fiatalabbaknak is önfeledt szórakozást jelentett.

Éjfél tájban a tombolát izgatottan váró legkisebbek közösen lesték a kihúzott számokat.

Remélem jövőre is hasonlóan vidám, közösségünket összetartó-építő bálról tudok beszámolni.

K. L. M.

HIRDETÉSEINK

LITURGIKUS ESEMÉNYEK

- **március 13. hétfő:** 24 órás szentségimádás;
- **március 13. hétfő:** a Fatimai Szűzanya emléknája. A szokásos kerületi imaest az Ibolya utcai kápolnában lesz. 17 órakor kezdődik a rózsafüzér, melyet szentmise követ;
- **április 1. szombat:** elsőszombat, 17:15 órától rózsafüzér, utána szentmise lesz;
- **Nagyböjt péntekjein** keresztúti szertartást tartunk 17:15 órától kezdődően, utána pedig szentmisén vehetünk részt. Nagyböjt péntekjein csak este lesznek szentmisék!

KÖZÖSSÉGI PROGRAMOK

- **március 10. péntek:** 20 órától az Irodalmi kör találkozója a plébánián;
- **március 21. kedd:** a Férfikör találkozója a Don Bosco Közösségi Házban;
- **március 28. kedd:** 20 órától az Asszonykör találkozója a plébánián;
- **március 30. csütörtök:** 17 órától a Nyugdíjas klub találkozója a plébánián.

HIRDETÉS

- Idén is rendelkezhetünk adónk 2×1%-áról. Az első 1%-ot felajánlhatjuk a Magyar Katolikus Egyháznak, a második 1%-ot pedig egy általunk kiválasztott, erre jogosult alapítvány, egyesület, vagy más civil szervezet kaphatja meg. Élünk ezzel a törvény adta lehetőséggel!

VERSSAROK

A 200 éve született Arany Jánosra emlékezünk – terjedelmi okok miatt – ezúttal csak egy rövid verssel:

Arany János: Sejtelem 2.

Életem hatvanhatodik évébe'
Köt engem a jó Isten kévébe,
Betakarít régi rakott csűrébe,
Vet helyemre más gabonát cserébe.

ANYAKÖNYVI ADATOK

TEMETÉSEK

† **Vincze Lajosné (Herdell Hedvig)**
születési év: 1931

temetés ideje: 2017. január 6.

† **Tóth Kálmánné (Szente Irén)**

születési év: 1944

temetés ideje: 2017. január 10.

† **Turi Miklós**

születési év: 1930

temetés ideje: 2017. február 3.

† **Szilvási József**

születési év: 1939

temetés ideje: 2017. február 17.

† **Takács Lászlóné**

(Kanozsai Erzsébet)

születési év: 1929

temetés ideje: 2017. február 20.

† **Nagy Ferenc**

születési év: 1953

temetés ideje: 2017. február 22.

MUSTÁRMAG

a Szent István Király Plébánia lapja,
alapítva 1992-ben, újraindítva 2007 decemberében

Megjelenik évente hatszor

Szerkesztőség:

Kulcsár Sándor (K. S.), Hajdu Noémi (H. N.),
Knábné Lakatos Mariann (K. L. M.), Maros Pál (M. P.),
Mayer Gabriella (M. G.), Némethné Kiss Erika (N. K. E.)

Jelen lapszámunknál munkatársunk volt még:

Kada Molnár Krisztina (K. M. K.), Nemcsics Gyöngyi (N. Gy.)

Fotók:

Sárkány György

A plébánia, illetve a szerkesztőség elérhetőségei:

Cím: 1185 Budapest, Tátrafüred tér 15. • Telefon: 292-1407

e-mail: szemere.mustarmag@gmail.com

www.szemere-plebania.hu